iris SF

Serge Brussolo

3

FEBRA

● SERGE BROSSOLO ● AMBROSE BIERCE

● ENIGMELE TERREI ● 10.000 FR. PENTRU DVS!

CUPRINS :

• SERGE BRUSSOLO

FEBRA 3

• AMBROSE BIERCE

LA BĂTRÎNUL ECKERCT . . . 28

• ENIGMELE TERREI

DIAVOLUL DIN TOPSHAM . . 29

• INFO

CONCURS MELLONTA . . . 31

Editura IRIS
București, căsuța poștală 76-143

DORIȚI 10.000 FRANCI ?

AMĂNUNTE ÎN PAG 31

SERGE BRUSSOLO

FEBRA

traducerea : Sorin Ștefănescu

Rezumatul capitolelor precedente

Liza Angestohn, doctor în zoologie, 29 de ani, este parașutată, pe suprafața unei ființe stranii de mărimea unei planete ce plutea în derivă prin cosmos. Misiunea Lizei : să ia contact cu o echipă de 300 de oameni de știință conduși de profesorul Mokofsky, însărcinată cu un an în urmă să studieze animalul în vederea unor aplicații ulterioare cu caracter militar. Din primele momente este confruntată cu întîmplări uluitoare : *sălbatici* care îngroapă în *carnea* animalului cadavrele a trei tineri uciși, aparent, cu securi și cuțite ; *febra* de nesuportat ce cuprinde brusc *solul* gata s-o prăjească pe ea și însoțitorul ei, Goot ; mutanți jumătate tineri jumătate bătrîni care-i atacă obligîndu-i să se ascundă într-un... rid din pielea animalului, etc.

Ajunși la punctul de comandă al expediției constată că singura persoană prezentă era șeful grupului, profesorul Mikofsky. Toți ceilalți dezertaseră. Aparent, *fuga* lor fusese cauzată de o stranie „intoxicare" psihică provocată de consumarea unor bucăți de carne prelevată din animal avînd puternice caracteristici mutagene. Mikofsky speră să-i vindece de incredibilele efecte hrănindu-i cu carne

nemutagenă. Cei trei stabilesc un traseu pentru căutarea fugarilor, încarcă un aeroglisor cu carne „sănătoasă" și pornesc la drum. Primii „pacienți" au un aspect șocant. Ei le comunică faptul că, într-o anumită zonă se află o echipă, condusă de un alt om de știință, Isi Jamin, care începuse o operațiune ce viza dezmembrarea giganticei ființe. Hotărîți să împiedice acest lucru cei trei pornesc în direcția bazei respective.

(Continuare din numărul trecut)

Liza examină atent trupurile sinistraților ; în pofida eforturilor, nu izbuti să descopere nici cel mai mic semn de mutație. Mica trupă gîfîitoare părea să se bucure de o totală integritate fizică. Doar fețele trădau o năuceală, ce putea fi totuși pusă pe seama șocului catastrofei.

Mikofsky făcu semn bătrînului agitîndu-și un braț în afara cabinei.

— Sven ! strigă, sînt eu Mathias, mă recunoști ?

Suedezul se retrase însă grăbit, cu pupilele dilatate de ură și exaltare. Brațele descărnate, ridicate deasupra capului, tremurau ca niște curpeni. Se răsuci spre însoțitori, emise un scîncet prelung, animalic, și sări pe piedestalul improvizat de un neg ca și cum ar fi urcat la tribună.

— *Frați leucocite,* îl auzi Liza urlînd, *răul este din nou aici ! Bacteriile invadatoare își masează trupele la graniță ! Patria noastră, acest organism viu al cărui soldați microscopici sîntem, așteaptă sacrificiul nostru ! Să digerăm invadatorul patogen ! Cei care vor cădea în luptă vor fi forma puroiului glorios al eroilor necunoscuți...*

Goot își ascunse fața în palme :

— Nu, nu-i adevărat ! îl auzi tînăra gemînd, acum se cred globule albe !

Fata frisonă.

— Ăștia, bîigui ea, ăștia vor să ne mănînce...

Se ridică într-un genunchi. Jos, trupa excitată se desfășura cu intenția vădită de a ataca barja. Bărbați și femei deschideau și închideau cadențat gura, răsfrîngînd buzele pentru a-și arăta dinții. Mandibulele clămpăneau cu violență producînd un zgomot înfricoșător de fildeș crăpat. Cei mai apropiați se aruncară asupra fustei de cauciuc ce înconjura aparatul, încercînd s-o sfîrșie cu unghiile. Sven Harüsson supraveghea asaltul, scoțînd modulații ascuțite aproape insuportabile. Liza se simțea ca paralizată ; imaginea cercetătorilor blindați cu diplome pornind la atac asemeni unei haite de lupi înfometați îi declanșa în minte pîlpîiri de nebunie...

— *Ucide ! Ucide !* striga suedezul. *Fargocitați dușmanul microbian ! Voi sînteți purificatorii, voi sînteți cei care înfrîng boala... Ucide !*

Mikofsky se scuturâ ; smulgîndu-se stării hipnotice provocate de surpriză, împinse manșa ambalînd motorul la maximum. Vehiculul reacționă aproape după un minut. Cînd perna de aer reuși să-l ridice la trei metri deasupra solului, de benă rămaseseră agățați cinci sau șase atacatori ceva mai încăpățînați.

— *Nu vă temeți de moarte !* îi îndemna Harüsson cu glas răgușit. *Puroiul este sîngele sfînt pe care și-l poate dori o globulă albă...* Singura justificare... Singura dovadă a sfîrșitului său glorios în luptă ! *Ucide !*

Puroiul... Liza simți o strîngere de inimă. După ce fuseseră personalități ale lumii științifice, după ce se acoperiseră de onoruri, de gloria recunoașterii internaționale, acum nu mai năzuiau decît la puroi ! La această supurație pestilențială, mărturie a luptei organismului împotriva agentului infecțios, numai la această scurgere putridă în care se amestecă într-un talmeș-balmeș bacterii și leucocite cufundate într-o magnă de celule moarte...

Pe marginea benei își făcu apariția un rînd de degete, urmate imediat de mai multe fețe schimonosite de rînjete amenințătoare. Clămpănitul fălcilor era insuportabil. Goot se rostogoli pe o latură împingîndu-și fără ezitare piciorul drept în figura unui bărbos de vreo patruzeci de ani. Acesta încasă lovitura fără să clipească, scuipă cîteva bucăți de email și încercă să se cațăre peste marginea metalică. Liza simți că cineva o prinstse de gambe

trăgînd-o în gol. Vrînd să se răsucească, se prăvăli pe burtă. Imediat, acel cineva îi sări în spinare, îndesîndu-i capul în baldărul de carne uscată. Se sufoca. Strigătele lui Sven îi parveneau ca prin vată. Își strînse picioarele, încercînd să se debaraseze de adversar, dar necunoscutul rezista cu încăpățînare. Percepea cu claritate gîfîitul bărbatului lipit de omoplații săi și-i simțea saliva curgîndu-i pe ceafă. Se zbătu, inutil însă ; zvîcniturile sale nu reușeau decît să provoace erecția luptătorului-leucocită al cărui sex se întărise apăsînd fesele tinerei. Și, în clipa cînd credea că va fi violată, simți cum îi mușcă violent umărul. Urlă. Dinții se înfipseră în carne asemeni colților unui animal care încearcă să smulgă o bucată pentru a o amesteca și înghiți. De data aceasta durerile îi dădură forța de a reacționa. Își răsturnă atacatorul cu o formidabilă zvîcnitură din mijloc, apoi îi lovi carotida cu pumnii. Un gînd dureros și grotesc îi fulgeră prin minte : „Sînt pe punctul de a ucide un sălbatic, de șase ori agregat, cu trei doctorate, medaliat a patru sau cinci universități... și care se crede o globulă albă !“

Goot, înarmat cu o lopată, lovea fără să aleagă, strivind falange, turtind cranii păroase, crestînd figuri. Atacatorii cedară unul cîte unul, rostogolindu-se în gol. Liza se debarasă de agresorul său, ce nu mai dădea nici un semn de viață, și se repezi în ajutorul lui Mikofsky. O fată cu priviri de nebună sărise pe treapta cabinei ; folosind o tibie umană ca pe un ciocan, încerca să spargă geamul lateral pentru a intra în postul de comandă. Parbrizul înstelat era pe punctul de a zbura în țăndări dar profesorul se crampona de volan, cu fața lucind de sudoare... Liza sări pe capotă și, gata-gata să-și piardă echilibrul, se agăță în ultima clipă de un far. Ciocanul improvizat îi răni fruntea și obrazul ; dar strînse din dinți, se lipi de parbriz și o lovi pe nebună cu mușchea palmei între sprîncene. Aplicată greșit și deci nepericulos, lovitura se dovedi totuși suficientă pentru a o dezechilibra pe apucata care, bătînd aerul cu osul, se rostogoli de pe treaptă scoțînd un țipăt de spaimă.

Mikofsky strivi pedala de accelerație, generînd protestele turbinei. Atmosfera, deja irespirabilă, se umplu de un miros sufocant de cauciuc ars, dar vehiculul țîșni zece metri înainte înfi-

gîndu-se ca o pană în zidul elastic al perilor zbîrliți. Liza escaladă acoperișul cabinei și ajunse în benă.

— Am scăpat de ei ! exclamă Goot. Dumnezeule ! Parc-a fost un abordaj în toată regula !

Tînăra se lăsă în genunchi, își pipăi umărul îndurerat și își privi mîna plină de sînge. Fusese mușcată atît de adînc încît erau probabil necesare cel puțin douăzeci de puncte de sudură ! Înjură... La o sută de metri în urma barjei, „luptătorii globulari" păreau să fi renunțat la urmărire. Glasul lui Sven Harüsson se topi treptat într-un murmur ininteligibil.

— Vroiau să ne mănînce, spuse Liza, să ne fargociteze în numele canibalismului biologic ! Și-au pierdut în întregime personalitatea și individualitatea ! E un caz de simbioză psihologică pur și simplu înfricoșător...

— Este ceea ce vom păți dacă mai continuăm expediția asta ridicolă ! mîrîi tînărul. Ar fi mai bine să-ți folosești influența pentru a-l convinge pe bătrîn să ne-ntoarcem. Data viitoare s-ar putea să nu mai fim atît de norocoși !

Liza ridică din umeri strîmbîndu-se de durere. Un lichid cald și lipicios i se prelingea pe șira spinării.

— Nu pe acolo ! urlă pe neașteptate, în apropiere, o voce necunoscută. Nu pe acolo, că dați de vulcan !

Cu inima bătînd nebunește își dădură seama că cel care o atacase, și pe care-l crezuseră mort, se tîra acum în patru labe prin mormîntul de carne uscată. Un hematom enorm îi împodobea carotida. Părea să-și țină ochii deschiși numai cu mare dificultate. Scuipă o spumă însîngerată și se ridică agitînd brațele.

— Vulcanul ! strigă din nou. Isi Jamin l-a făcut ! L-a făcut pe teritoriul nostru ca să ne gonească... Mai întîi a fost doar o gaură minusculă, apoi una cît o monedă de zece *cenți,* apoi a ajuns repede cît o farfurie, cît o tavă... cît o chiuvetă. Toată zona s-a ridicat transformîndu-se într-un con vulcanic. Trebuie să ne întoarcem, acolo nu-i decît moartea !

Se ținea în echilibru pe marginea benei, clătinîndu-se periculos deasupra golului. Liza întinse mîna pentru a-l ține, dar omul scoase un urlet și sări din vehicul. „Ierburile înalte" îl înghițiră instantaneu.

— E o idioțenie ! vociferă Goot. Nu poți crea un vulcan pe un organism viu !

Tînăra se abținu, considerînd că ar fi fost inutil să declanșeze o nouă polemică.

— Privește ! se mulțumi să spună arătînd solul.

Scurgeri sticloase de lavă răseseră pielea curățînd stratul cornos și rădăcina multor peri care se prăbușiseră ca niște arbori. În unele locuri, șanțurile erau atît de profunde încît dezveliseră vasele sanguine superficiale a căror rețea cedase. Fluxul coroziv devorase blana, deschizînd plăgi dureroase și pustiitoare din care răsăreau doar cîteva insule de epidermă încă intactă. În mijlocul acestui teritoriu devastat se căsca un crater cu margini zdrențuite, albicioase ; un vulcan al cărui con se ridica pînă la aproape zece metri înălțime. Goot deschise gura fără a fi însă capabil de a scoate un singur cuvînt. Fruntea Lizei se acoperi de sudoare. Aeroglisorul plutea deasupra lavei. Era de ajuns un mic incident tehnic, o pană a ventilatorului suprasolicitat pentru ca perna de aer comprimat să dispară... aruncîndu-i pe sol în mijlocul mareii acide.

— Nu-i un vulcan, murmură fata cu buzele uscate, e doar un ulcer.. *Un ulcer uriaș !* Nu mi-aș fi închipuit ! Goot, tu ce crezi ?

Tînărul tuși, vizibil neliniștit.

— Mikofsky a dat-o în bară, articulă cu greutate, sîntem mult sub coaste... probabil pe peretele abdominal, la baza plămînului stîng... E mai rău decît un ulcer. Aproape sigur este o perforație a unuia dintre cele trei stomacuri... O perforație „la lumina zilei"... E groaznic !

— E vreun risc ca animalul să moară ?

— Nu... nu, nu cred. Să se anemizeze, da. Să se slăbească. La trezire, sarcinile vor fi preluate de celelalte pungi stomacale. Momentan hibernează și nu se hrănește decît din rezervele stratului de grăsime. Rămîne totuși riscul unei hemoragii...

— Crezi că-i o manevră a lui Isi Jamin ?

— Posibil. Sînt tot felul de modalități pentru a provoca o perforație : otravă, un produs caustic...

Figura Lizei se lungi de uimire.

— Ar fi trebuit trei camioane-cisternă ! La dimensiunile creaturii, calculele nu se fac cu lingura de supă... Aici n-a fost niciodată debarcată o asemenea cantitate de substanță toxică !

Tînărul se încruntă. Mikofsky ezita asupra deciziei ce trebuia luată, iar vehiculul rătăcea la întîmplare printre smocurile de păr încă intacte, urlînd din turbina suprasolicitată.

— Dacă ventilatorul cedează ne-am ars ! constată Goot cu o voce neutră. Scurgerile astea corozive cu aspect de lavă nu-s altceva decît suc gastric, acid clorhidric, pepsină super-concentrată ! Barja va fi integral digerată în mai puțin de un sfert de oră ! La dimensiunile animalului, e normal ca toate secrețiile să fie de o mie de ori mai puternice decît cele normale... În definitiv, aveai dreptate : e un vulcan, un vulcan din carne și sînge !

Liza îndrăzni o privire peste parapet. Jos, cîteva glande sudoripare încercau să lupte împotriva sinistrului deversînd sute de litri de sudoare, fără însă ca valul de lichid sărat să reușească oprirea periculoaselor mucozități ce radiau în jurul craterului asemeni unei pînze de păianjen. Vaporii emiși de sucurile digestive iritau ochii și gîtul. Goot începu să tușească violent, imitat fiind imediat de Liza. Prin pînza de lacrimi care-i acoperea ochii, fetei i se păru că întrezărește o formă umană culcată pe una din insulele de epidermă încercuite de „lavă"...

— Acolo ! strigă spre Goot. E cineva acolo !

Lovi puternic cu palma în tavanul cabinei, atenționîndu-l astfel pe Mikofsky. După cîteva clipe, acesta deschise geamul crăpat. Condusă cu o singură mînă, barja glisă periculos. Turbina gemea pe o tonalitate tot mai ascuțită, aidoma unui aspirator în pragul sufocării.

— La stînga ! repetă fata. Pe insula triunghiulară... Pare un corp întins pe jos !

— Un codaș, probabil, spuse Goot nerăbdător. Mai mult ca sigur că vaporii de clor l-au axfixiat deja, nu mai putem face nimic pentru el ! N-are rost să mai întîrziem, ventilatorul riscă să cedeze...

— Îl văd ! strigă Mikofsky. Încercați să-l prindeți cu lassoul, repede, s-a aprins avertizorul !

Liza scotoci cu febrilitate prin maldărul de carne, în căutarea unui cablu. Găsi o frînghie și improviză imediat un nod alunecător. Mikofsky apropie vehiculul de bucata de piele atacată de acid din toate direcțiile. Turbina avu un rateu, tuși, iar aparatul pierdu un metru în altitudine. Liza gîfîia, un nod îi bloca gîtul iar sfîrcurile i se ridicaseră, întărite de frică. Trupul inert părea al unei tinere, cu părul negru tuns perie și pielea întunecată de metisă. Zăcea goală, pe o latură, avînd mîinile legate la spate cu o frînghie ce-i înconjura mijlocul. Fusese evident abandonată intenționat, sacrificată, ca și cum Sven Harüsson sperase — prin aceasta ofrandă — să liniștească mînia „vulcanului"...

Liza își dădu seama că lassoul nu era bun de nimic. Trebuia să sară pe insulă, să elibereze prizoniera și să urce împreună înapoi... Avea să reziste barja pînă atunci ?

— Dă-mi un scalpel, îi ceru lui Goot. Cînd îți spun, ne tragi sus !

Tînărul se execută fără entuziasm. Ținînd cuțitul între dinți, tînăra încălecă tabierul și-și dădu drumul în lungul flancului benei. Emanațiile acre îi asaltară bronhiile iar privirea i se înceță. Agățîndu-se de buloane, coborî pînă la burduful de cauciuc ce înconjura aparatul și se pregăti să sară... Se afla la trei metri de sol ; dacă pielea elastică o respingea, risca să cadă drept în mijlocul „lavei". Mikofsky se agita în cabină, cu figura plină de sudoare. Rostogolindu-și ochii bulbucați îi arătă tabloul de comandă. Becul de semnalizare a supraîncălzirii declanșa un reflex pîlpîitor pe fruntea-i netedă. Nu mai putea întîrzia. Liza se ghemui, sări... Căderea i se păru extraordinar de lungă. Cînd picioarele atinseră solul, simți cum pielea se lăsă aidoma unei trambuline sau saltele de plajă, apoi epiderma comprimată se dilată din nou, azvîrlind-o în aer. Moartă de frică, bătu aerul cu mîinile și picioarele, incapabilă să controleze traiectoria. Lovi din nou „pămîntul", ricoșă și alunecă spre valul de acid ce asalta ridicătura cu un sfîrîit rău prevestitor. Suprafața insulei se micșora văzînd cu ochii.

Liza își înfipse unghiile în carnea grasă, deschizînd răni ce ar fi provocat invidia oricărui animal de pradă, apoi mușcă epiderma, ancorîndu-se ca un parazit avid de sînge. Alunecarea

mortală încetă atît de brusc încît șocul era pe punctul să-i smulgă falca. Cu infinite precauții, începu să urce panta pe care sebumul și sudoarea o transformaseră în patinoar. Gîfîia, urmărită îndeaproape de clipocitul umorilor ce disociau proteinele și lipidele cu o viteză fantastică. Cu genunchii de cîrpă se prăbuși lîngă prizonieră. Pierduse cuțitul, probabil la ultimul ricoșeu, și pentru a desface legăturile nu mai avea practic la dispoziție decît unghiile și dinții.

— Nu vei reuși ! strigă mulatra, ghicindu-i intenția. Sînt din nailon !

Mai exista o soluție : să ceară să i se arunce frînghia, Goot s-o tragă sus pe necunoscută... și să aștepte să-i azvîrle din nou funia pentru ca, la rîndu-i, să se cațăre în benă. Rămînea ca „insula" să supraviețuiască suficient pentru a permite o manevră atît de lentă.

Se ridică și făcu semn tînărului aplecat pe marginea platformei. Recepționă sulul de cablu direct în figură, și o secundă se clătină, ametită de lovitură. Cu fluturi negri sub pleoape, o legă pe tînără de frînghie, semnalizînd trăgînd de cablu și susținu trupul ciocolatiu pînă cînd smuciturile lui Goot îl desprinseră de la sol.

Ridicîndu-se în aer, cu mîinile și gambele în continuare, legate la spate, negresa lovi fusta de cauciuc a vehiculului și-și zdrobi omoplații de buloanele ce acopereau bena.

Liza se străduia să-și controleze respirația. De jur-împrejur, lichidul ulcerant rodea botul de carne, reducîndu-i spațiul vital cu fiecare secundă. Prin minte i se perinda compoziția substanței sticloase : acid clorhidric, pepsină... Va începe cu arsuri profunde pe tot corpul, pielea se va strînge ca sub un jet de vitriol, ochii se vor usca în orbite... Nu va fi decît o fantomă jupuită de vie pe care durerea o va face să alerge la întîmplare printr-un gheiser de stropi acizi.

Sus, Goot trăgea, cu mușchii gata să-i plesnească. Cu mari dificultăți reuși, în sfîrșit, să aducă prizoniera în benă. Mai trecu încă un minut interminabil pînă cînd frînghia șuieră din nou prin aer. Liza întinse mîna, dar, chiar în clipa cînd degetele erau gata s-o prindă, vehiculul făcu un salt depărtîndu-se cu zece metri !

Mikofsky se agita în cabină, cu figura înroșită de pîlpîirile becurilor de alertă. Sirena de suprasarcină țiui strident și mașina mai pierdu un metru din altitudine. Acum aproape că atingea scurgerile, picături sfîrîitoare poposind pe fusta de cauciuc. Liza țopăia pe loc, fără să-și dea seama. Frica fusese înlocuită de un fel de incredulitate stupidă, în timp ce un glas interior îi repeta undeva, sub țeastă : „Nu se moare așa, nu-i posibil, o ființă omenească nu are dreptul să cunoască un astfel de sfîrșit...“

O contracție neașteptată zgudui cîmpia răvășită, stîrnind o hulă de lavă ce nu întîrzie să formeze un val înspumat. Își dădu seama că, de astă-dată, movila va fi înecată. Mikofsky manevra cu disperare să se apropie de insulă, barja oscilînd acum la numai trei metri de tînără. Liza nu mai putea aștepta. Lipindu-și gambele, începu să sară pe loc, folosindu-se de elasticitatea cărnii grase ca de o trambulină. Era o nebunie, dar nu vedea nici o altă soluție pentru a traversa șanțul ce o separa de vehicul. Frînghia lui Goot nu mai era bună de nimic căci mașina se găsea aproape la nivelul „valurilor“, adică sub înălțimea la care se afla tînăra, dar separată de ea printr-un rîu de lichid ulcerant lat de cinci sau șase metri. Liza își continua grotescul dans, cîștigînd cu fiecare salt un plus de înălțime. Cînd se află la un metru de sol se aruncă înainte, cu brațele în cruce. O fracțiune de secundă întrezări figura lui Goot albită de spaimă și mîinile sale întinse. Dar rată priza și se agăță de marginea tablierului, izbindu-se violent cu pîntecul și genunchii de flancul benei. Amețită, simțea cum metalul aluneca sub degetele unsuroase. Avu impresia că se găsește atîrnată de jgheabul unui acoperiș, la treizeci de etaje deasupra solului. Dar Goot o prinse de încheieturi și cu două opinteli o trase sus. Fata se prăvăli cu nasul în carnea prăfoasă...

— Am luat-o !strigă tînărul pentru a fi auzit de Mikofsky. Băgați gaz, am recuperat-o !

Vibrînd din toate încheieturile, barja alunecă spre babord, într-un miros groaznic de ulei ars.

Liza se răsuci pe o latură. Coapsa îndurerată atinse umărul metisei, încă legată. Nailonul se înfundase adînc în pielea cafenie, lăsînd dîre însîngerate.

— Mulțumesc..., murmură necunoscuta cu o voce răgușită. Mă numesc Saba Ermal, sînt biolog... fac parte din grupul lui Isi Jamin...

Liza tresări. Îi făcu semn tînărului să-i dea un alt scalpel, apoi se adînci în examinarea nodurilor care imobilizau membrele prizonierei.

— Sînteți o... „lichidatoare", remarcă pe un ton de conversație mondenă. Ce treabă aveați atunci cu Harüsson și cu „globulele" sale „albe" ?

— Voi ați provocat porcăria asta ? strigă furios Goot arătînd ulcerul. Felicitări ! Sînteți cu adevărat sonați ! Nu mă mai miră că v-au vrut devorată de propria dumneavoastră operă !

Saba ridică fruntea, cu sprîncenele arcuite și nările dilatate de furie

— N-avem nici o vină în declanșarea bolii ! Din contră, am detectat-o de la început. Isi Jamin m-a trimis la Harüsson să-l avertizez și să-l rog să părăsească zona. Nebunii ăștia m-au primit însă ca pe o... bacterie ! M-au considerat responsabilă de ulcerație. Jumătate din ei vroiau să mă mănînce imediat, cealaltă jumătate să mă arunce în vulcan pentru a-i calma furia ! Mi-a fost imposibil să-i fac să raționeze, nu s-au clintit decît în ultimul moment...

Goot pufni ostentativ, neîncrezător și scotoci în trusa medicală. Barja alunecă din nou printre ierburi, de astă-dată la cincizeci de metri de un sol sănătos. Liza oftă ușurată. Tînărul începu să-i sutureze neglijent rana de la umăr. Fata își mușcă buzele pentru a nu țipa. În sfîrșit, Mikofsky așeză vehiculul pe sol, tăie contactul și se extrase din cabină. Șiroia de sudoare din creștet pînă în tălpi și — gol cum era, cu pîntecul proeminent, îmbrăcat doar cu enorma sa mustață — avea aerul unui băutor de bere ce iese din aburii unei saune.

— Ne oprim aici ! anunță așezîndu-se pe acoperișul postului de comandă. Mașina e cam obosită, are nevoie de o revizie. Toată lumea e teafără ?

Tustrei aprobară. Saba se prezentă, provocînd o cută de nemulțumire pe fruntea savantului. Întîlnirea cu unul din discipolii lui Isi Jamin nu părea să-l umple de bucurie. În timp ce Saba

își enumera încă o dată argumentele, Liza îi înfășura mîinile și gambele cu bandaje cicatrizante.

— Mi s-a repetat mereu că Isi Jamin vrea să ucidă animalul, mîrîi Mikofsky, iar aici nu văd altceva decît o nouă dovadă a comportării ei aventuroase. Omorîrea animalului ar însemna pentru noi curată sinucidere. Mă întreb dacă nu cumva această intenție distructivă nu este de fapt — sub o altă formă — la fel de patologică ca și încercările de asimilare ale sărmanului Harüsson ?

— O rivală bolnavă și nebună ! V-ar conveni, nu ? strigă Saba ridicîndu-se în genunchi. Întotdeauna ați disprețuit-o, ați invidiat-o ! Dumneavoastră sînteți cel nebun ! Nu v-ați da în lături de la nici un compromis. Pun pariu că ați fi un recrut perfect pentru adepții extinderii teritoriilor !

Mikofsky ridică mîna întrerupînd ditriamba și, culegînd o bucată de carne, începu s-o mestece. Goot și Liza îl imitară. Numai Saba refuză hrana și se închise într-o muțenie ostilă, echivalînd cu o declarație de război.

* * *

După ce bărbații adormiră, Liza se lăsă pe sol și se ascunse într-un tufiș pe peri, pentru a-și rezolva necesitățile. O durea tot corpul. Mușcătura de la umăr, hematoamele ce-i marcau genunchii, zgîrîieturile ce-i zebrau pîntecul... La fiecare mișcare abia reușea să-și rețină suspinele. Revenind la vehicul se sprijini de un trunchi. Saba își făcu apariția dintr-un boschet și se grăbi s-o ajute, apucînd-o de braț.

— Mikofsky se înșeală ! șopti febril la urechea Lizei. Isi Jamin nu-i nebună, în orice caz nu e mai nebună decît cei care acceptă simbioza degradantă cu animalul ! Îmi place mai mult să mor în pielea mea de femeie decît să trăiesc în cea a unei „globule albe", ca Harüsson ! Ea nu poate accepta degradarea, asimilarea progresivă... Dacă ne contopim cu animalul regresăm puțin cîte puțin : indivizi responsabili vom cădea la rang de organ, de celulă, de muncitori biologici fără creier, concepuți doar pentru a

îndeplini o singură sarcină, mereu aceeași. Știi ce făceau „soldații" lui Harüsson pentru a curăța ulcerația ? Tăiau anumiți membri ai echipei și le luau carnea, pe care o coseau deasupra găurii, înțepînd epiderma animalului, așa cum o gospodină peticește o izmeană ruptă ! Ai auzit bine : hălci de bărbați sau femei, tăiate și cusute cu fir de sutură pe burta monstrului ăsta adormit de mii de ani. Am văzut-o și mi se face rău cînd îmi amintesc. Au asasinat zece dintr-ai lor înainte de a renunța, pentru că gaura devenise prea largă... Toți o vom sfîrși la fel, contaminați de hrană !

— Există totuși zone nutritive perfect sănătoase, obiectă Liza. Terenul pe care se află baza, de exemplu...

Saba ridică din umeri.

— Sărmană idioată ! Teritoriul pe care se află baza e la fel de mutagen ca orice altă parte a creaturii ! Doar acțiunea sa este mai lentă... Isi Jamin a examinat eșantioanele mult mai atent decît molusca asta de Mikofsky : nu există zone neutre, ci doar cu efect lent... Dacă alții se transformă într-o săptămînă, nouă — celor „norocoși" — ne trebuie doi-trei ani pentru a ajunge la același rezultat ireversibil ! *În vinele tale și în ale mele curge deja otrava animalului !* Cînd mesteci carnea asta, pe care o crezi sănătoasă, nu faci altceva decît să-ți înghiți — bucățică cu bucățică — viitoarea ta metamorfoză. Examinează-ți atent corpul, sînt sigură că vei descoperi o anomalie. Plimbă-ți nasul pe pielea lui Goot sau Mikofsky (nu știu cu care te culci) și trage concluziile la fiecare sfîrșit de lună... Vei vedea ! Uneori este o transformare psihologică : idei fixe, manii, fobii, obsesia asepsiei, dezinfecției... dorința de a atinge solul din ce în ce mai des. Sînt avertismente care nu înșeală. Crede-mă, Isi Jamin are dreptate : mai bine murim acum, întregi, decît să ne transformăm în caricaturi. Acest deziderat este de altfel o evidentă dovadă de sănătate mentală, de integritate morală perfectă : să mori ca un om, nu ca... „globulă albă" ! Cine poate susține contrariul ? Nikofsky ? E un laș ! Ascultă-mă, Liza, îți vorbesc spre binele tău. Dacă ești de acord, vom fugi împreună ne vom alătura trupelor lui Isi Jamin și vom acționa pentru a ucide hoitul ăsta !

Luată prea repede, Liza clătină din cap. Nu dorea să se opună direct ; de altfel ditriamba exaltatei era departe de a fi absurdă,

mai ales în privința inexistenței suprafețelor sănătoase. Ceva era putred : regiunile „imaculate", providențiale, nu rimau deloc cu logica biologică a unui organism, fie chiar atît de surprinzător ca hibernantul cosmic. Nu existau decît două posibilități : 1) Mikofsky se înșelase ; 2) Mințise cu bună știință, cu scopul de a evita o panică generală...

— Ei, ce zici ? șopti metisa nerăbdătoare.

— Trebuie să mă mai gîndesc, obiectă Liza, lucrurile evoluează prea repede pentru mine... Divulgările tale... Minciunile lui Mikofsky. Am nevoie de un răgaz.

— Ai dreptate, momentan nu putem face nimic. Va trebui să traversăm teritoriile adepților expansiunii. Sînt periculoși. Vom reuși, poate, dacă ne vom deplasa sub protecția bătrînului. Este un moderat, un molîu, nu cred că-l vor opri. Mai degrabă îl vor consulta asupra unor aspecte tehnice. Rămîne totuși șeful expediției și, în plus, se știe că este inamicul jurat al lui Isi Jamin, ceea ce-i un punct bun pentru noi. Nu ne rămîne decît să ne agățăm de el pînă trecem, apoi...

Liza ciuli urechile :

— Zici că partizanii expansiunii se află în fața noastră ?

Saba făcu un gest vag.

— Îi vei vedea mîine. Un cantonament din corturi, plasat în vîrful unui șancru. O grețoșenie !

CÀPITOLUL 7

Saba nu se înșelase. A doua zi, la prînz, aeroglisorul ieși zgîlțîindu-se din pădurea de peri pentru a se găsi în fața unui munte de carne netedă și goală : un fel de mugure uriaș și straniu ce amintea neplăcut de gîlma de țesut fibros a unei tumori în expansiune. Nodulul atinsese deja înălțimea unei coline cu pante repezi, iar coama era împodobită cu o mulțime anarhică de corturi mari, cenușii, ce-și întrețeseau cablurile pentru a se agăța de epidermă cu cîrlige de mari dimensiuni. Din confuzia extremă se născuse un adevărat oraș de pînză, o cetate fremătătoare unde adăposturi individuale, în stil „canadian", se învecinau cu cortul-hangar conceput să adăpostească două sute de persoane. La baza mamelonului, vreo zece bărbați și femei derulau pe sol fîșii mari dintr-un fel de stofă roșie și grea, cu reflexe umede. Privind prin binoclu, Liza constată că straniul covor sîngeriu era cusut de pielea animalului descriind un cerc perfect în jurul colinei. Femei goale, dar cu mînuși pe mîini, înțepau continuu epiderma cu gesturi mici, trăgînd de fierul de sutură, asemeni croitoreselor profesioniste în plină activitate. Pîndari, poate gardieni, supravegheau împrejurimile cu ochii mijiți de atenție. Cu toții erau înarmați cu sulițe de lemn — bețe de cort ? — la extremitatea cărora erau agățate un fel de steaguri confecționate din bucăți de stofă purpurie. Aceste flamuri informe atîrnau în falduri grele, parcurse din cînd în cînd de scurte convulsii. Observînd aeroglisorul, santinelele dădură nu scurt semnal, iar croitoresele își părăsiră imediat lucrul, retrăgîndu-se în dezordine, abandonînd în grabă ața și acele. Liza observă că, acum, ciudatele drapele erau ținute orizontal, asemeni halebardelor, ca și cum cîrpele roșii ar fi constituit arme capabile de a intimida un eventual adversar. Surprinsă, se răsuci spre Goot, așteptînd o explicație, dar acesta sălță din umeri într-un gest de perfectă ignoranță. Tot Saba le veni în ajutor :

— Sînt mucoase de absorbție nutritive. La toate animalele pluricelulare ele se află, în general, în interior : stomac, intestine...

Dar, datorită dimensiunilor sale, creatura mai are, în afara viscerelor obișnuite, și suprafețe de absorbție externe! Ele sînt sub forma unor zone întinse acoperite cu papile mai mult sau mai puțin turgescente care secretă un lichid capabil să disocieze cu o viteză fantastică proteinele și grăsimile. Produsul rezultat este vehiculat de sînge, contribuind la procesul general de alimentație. De fapt, am putea spune că este vorba, pur și simplu, de stomacuri la lumina zilei. Dacă, din întîmplare, o pasăre doar atinge zona, se trezește imediat lipită, apoi digerată. Partizanii expansiunii știu foarte bine să anumite celule — cultivate adecvat — pot să-și continue diviziunea la infinit și să trăiască chiar separate de organismul din care făceau inițial parte. S-au folosit de strania însușire pentru a stimula dezvoltarea acestei mochete roșii, cu care se străduiesc să tapiseze marginile zonei ocupate de ei. Au țesut mucoasă stomacală așa cum ar țese covoare! E ușor: este suficient să stimulezi diviziunea celulară pornind de la cîteva fragmente prelevate de ici-colo. Rezultatul: cîrpe vorace și canibale, de care vă sfătuiesc să vă țineți departe! În mod cert, bariera a fost făcută pentru a se proteja de Isi Jamin, de ale cărei incursiuni se tem foarte mult...

Liza reglă binoclul, examinînd atent ciudatul covor sîngeriu desfășurat la poalele colinei. În pofida măririi asigurate de lentile, îi era greu să vadă în el altceva decît simple bucăți de stofă.

Gardienii încercuiră vehiculul, ținînd drapelele canibale pregătite. Pentru a fi recunoscut, Mikofsky opri motorul și ieși pe scara aparatului. Identificîndu-l, santinelele deveniră mai puțin ostile și, după cîteva secunde de ezitare, fanioanele se ridicară, unul după altul. Liza simți că i se ia o greutate de pe piept.

— Am avut dreptate, șopti Saba în ceafă. Mikofsky va fi pașaportul nostru!

Li se ceru politicos dar ferm să părăsească aeroglisorul și să nu-și ia cu ei altceva decît o rezervă alimentară individuală suficientă pentru trei-patru zile. Apoi grupul porni în direcția colinei, iar Liza avu prilejul să observe, în trecere, ciudatul covor al cărui traseu sîngeriu părea un drum de onoare în jurul muntelui de carne. Văzut de aproape, arăta ca un burete sau ca un prosop de

baie. Pe scurt, nimic amenințător. Falsa banalitate cu iz de capcană vicleană îi provocă o profundă stare de neliniște.

Urcînd panta spre cetatea de pînză, constată că epiderma pe care călca era tînără și proaspătă ca a unui bebeluș. Frăgezimea ei roză îi aducea în minte imagini de scutece și leagăn. Îi fu imposibil să nu se gîndească la fesele rumene pe care televiziunea le etala în prim plan, pentru necesitățile publicitare ale cutărei sau cutărei pipițe !

— Diviziune rapidă a celulelor și evacuarea accelerată a deșeurilor de nutriție, murmură Saba intuindu-i gîndurile. Această parcelă organică crește și întinerește în dauna alteia, care se atrofiază și moare în locul ei. E ca și cum o mînă sau un picior ar începe să crească peste măsură, absorbind singur toate rezervele corpului căruia îi aparține...

— O mînă-vampir ?

— Dacă vrei. Comparația nu-i idioată. Reflectă destul de bine ceea ce se petrece în momentul de față pe animal. Două sau trei insule, aidoma celei pe care ne aflăm, parazitează total schimburile energetice ale creaturii adormite, epuizînd-o ! Pentru a crește într-o astfel de manieră dispriporționată, nu există decît soluția dirijării spre ele a rezervelor nutritive acumulate în hibernant. Consumul de proteine, grăsimi și hidrați de carbon este probabil enorm ! Practic, colinele astea sînt tot atîția foetuși răsăriți pe suprafața animalului... Peste cîteva luni vor fi zece, cincisprezece, douăzeci de embrioni artificiali, echivalentul a tot atîtor sarcini ! Rezervele adunate în vederea hibernării prelungite se vor topi rapid, metabolismul se va încetini, iar creatura va deceda chiar înainte de a-și recăpăta cunoștința...

— Probabil că Isi Jamin e realmente încîntată...

— Deloc ! Respinge degradarea și pentru unii, și pentru alții. Nu vrea să devenim niște mutanți, dar se opune și transformării animalului în propria sa caricatură grotescă ! Din acest motiv este stupid să fim acuzați de a fi la originea tulburărilor ce afectează organismul hibernantului ; este ceva împotriva principiilor noastre. Vom omorî animalul, dar o vom face curat !

Ajunseseră la periferia campingului. Santinelele îi împinseră printr-o rețea de străduțe, trasată de aliniamentul neregulat al corturilor care se încălecau într-o indescriptibilă harababură de cabluri. În jurul cîrligelor ce fixau foile de cort și streșinile, carnea se cicatrizase perfect și nu prezenta nici cea mai slabă urmă de supurație.

— Unde ne duc ? se neliniști Liza.

— Probabil că la Huges Berthalem, răspunse metisa fără să-și miște buzele, el e șef aici. Un vlăjgan scheletic cu ochelari albaștri, foarte „retro". Își zice biolog. Isi Jamin crede că locul lui ar fi mai degrabă într-o fabrică de alimente pentru cîini... Nu-ți face griji, nu mă cunoaște.

Fură introduși sub o cupolă de-a dreptul sufocată de un incredibil talcioc. Era simultan arhivă administrativă și laborator. Huges Berthalem trona asupra acestui cîmp de bătălie, gol pe sub o bluză albă, murdară, împărțind ordine ce nu admiteau replică. Ochelarii cu lentile rotunde, violet închis, se clătinau periculos pe coama nasului osos și coroiat. Era mai tînăr decît Mikofsky, dar la fel de chel. Văzîndu-și superiorul, gura ca o tăietură rectilinie i se cripsă într-o grimasă de iritare. Dar rictusul de neplăcere i se topi și un zîmbet comercial îi întinse trăsăturile uscate. Liza rămase în urmă și nu răspunse prezentărilor decît printr-o ușoară înclinare a capului. Era ușor de ghicit că brusca lor apariție îl incomoda pe Berthalem. Se temea oare că Mikofsky ar fi putut să-i conteste autoritatea ? Liza se trezi rugîndu-se în gînd ca grăsanul să nu comită vreo imprudență verbală. Urmară cîteva momente de incertitudine, apoi obișnuințele sociale își spuseră cuvîntul și se improviză un toast însoțit de cîteva cutii cu bere călîie. Berthalem declamă cu o voce ascuțită ,rezumînd activitatea depusă, ca și cum s-ar fi aflat la tribuna unui congres. Pe Liza începu s-o doară capul. Se așeză pe un teanc de dosare, sprijinindu-și spatele de un zid de sonde.

— Nu există decît puține teritorii sănătoase, psalmodie bărbatul cu ochelarii albaștri, datoria noastră este deci de a dezvolta aceste zone privilegiate, astfel încît să poată primi cît mai multă lume posibil. Această linie de conduită rezultă din simpla logică a supraviețuirii și a o contesta este nu numai ridicol dar și criminal. În cîteva luni am creat ceea ce numim „o insulă de creștere alimen-

tară" capabilă de a asigura subzistența a circa o sută de persoane, lucru indiscutabil, o reușită de netăgăduit. Accelerînd diviziunea celulară se provoacă o stare de tinerețe permanentă. Aici poți să-ți prevalezi fără teamă hrana din sol și să tai bucăți mari de carne proaspătă, căci vitalitatea țesutului este atît de mare încît rana se închide după cîteva ore ! Singurul remediu al mutațiilor este dezvoltarea și multiplicarea unor astfel de insule. Îi vom primi și pe mutanți și-i vom supune unei cure de carne sănătoasă. Sînt convins că o alimentație normală va face să regreseze metamorfozele celor mai puțin atinși. Este și punctul dumitale de vedere, dragul meu Mikofsky, deoarece am înțeles că *transportați* cu voi resursele bazei !

Din asistență se auziră cîteva rîsete discrete. Personalul laboratorului se înghesuia servil în jurul lui Berthalem, ca pentru a sublinia alegerea făcută. Mikofsky înțelese că era inutil să conteste tezele exsubordonatului său și, făcînd o piruetă, bătu în retragere. Aparenta cedare îl umplu de ușurare pe bărbatul cu ochelari albaștri.

— Propun să marcăm această alianță științifică printr-un mare banchet ! urlă cu vocea-i de falset. De acum, marele Mathias Mikofsky este de-al nostru și împotriva lui Isi Jamin ! Împotriva obscurantismului ! Diseară, adunarea și petrecerea în cortul comun, s-a hotărît !

Anunțul sărbătorii reuși să dezghețe atmosfera, laborantele scoaseră chicote vesele și o sticlă de scotch — apărută ca prin minune — circulă între cei de față. Liza se mulțumi doar să-și înmoaie buzele în alcool, spre deosebire de Goot, care-l sorbi ca o sugativă, cu evidentă plăcere.

— In vederea a ceea ce va urma, sugerez invitaților noștri să se odihnească nițel. Să li se dea un adăpost confortabil !

Era o modalitate ca oricare alta de a scăpa de el. Conducîndu-i spre ieșire, Berthalem ridică încă o dată paharul :

— Împotriva lui Isi Jamin ! îl auzi Liza zbierînd ! Împotriva obscurantismului !

Dar Saba nici măcar nu clipi.

Fură cazați într-un cort comun, mare cît un hangar, împărțit de folii translucide din plastic în mici „camere" echipate doar cu

un pat din curele și un recipient sanitar. Impresia generală era cea a unei săli comune dintr-un ospiciu al secolului XIX. O perdea montată pe o șină groasă permitea închiderea fiecărei celule, dar sentimentul de intimitate rezultat era aproape identic cu cel din cabina de probă a unui mare magazin, sîmbătă după-amiaza...

Goot, beat criță, se lăsă întins pe un pat, iar Saba și Mikofsky dispărură fiecare în cîte o celulă. Liza rămase singură împreună cu tînărul care bolborosea din ce în ce mai incoerent. Într-un tîrziu înțelese că dorea să facă dragoste și se lăsă mîngîiată fără să simtă nici cea mai vagă tulburare. Cu privirea rece, cu creierul treaz, profită de abandonul tînărului pentru a-i cerceta trupul nervos pe care șerpuiau vene și tendoane. Cuvintele Sabei îi răsunau sinistru în memorie : „Plimbă-ți nasul pe pielea lui Goot sau Mikofsky și trage concluziile la fiecare sfîrșit de lună. Sînt sigură că vei descoperi cel puțin o anomalie !".

Începu să exploreze atent carnea străbătută de frisoane folosind vîrful limbii și buricele degetelor, insistînd mai ales asupra părților inaccesibile privirilor proprietarului : spatele, șalele, partea internă a coapselor, scrotul... Goot sfîrși prin a-i ejacula în gură fără ca ea să fi descoperit cel mai mic semn al unei metamorfoze. Surprinsă, înghiți sperma sufocîndu-se și părăsi încăperea nervoasă, furioasă pe sine. La capătul culoarului trona o cabină de duș ; se închise înăuntru și se abandonă jetului de apă. Goot era tînăr ; poate că organismul lui rezista mai bine asatlului celulelor mutagene ? Ar fi trebui să-l aleagă pe Mikofsky, ale cărui cinci decenii trăite din plin îl desemnau drept un excelent subiect de studiu. Se întrebă dacă ar fi avut suficient curaj. În timpul facultății întreținuse numeroase relații sexuale, dar întotdeauna cu băieți sau fete de vîrsta ei. O singură dată se lăsase dusă de o prietenă la un bordel de copii unde — pentru o sumă modestă — își oferise un pușți de vreo zece ani. Despre această aventură păstra însă o inexplicabilă impresie de murdărie.

Se scutură. Cine mințea, Saba sau Hugues Berthalem ? Cine se rătăcise în labirintul teoriilor greșite ? Era oare singura care se bucura de integritate mentală în mijlocul psihopaților intoxicați de carnea animalului ? Dacă da, pentru cît timp încă ?

Scuipă o gură de apă unsuroasă, trase perdeau și întinse mîna după prosopul agățat de un cuier. Deodată, ceva se crispă în ea. Fără a încerca să înțeleagă, făcu un salt înapoi, încrucișîndu-și brațele peste sîni într-un gest reflex de apărare. Brusc, i se păru că din halatul de baie se degajă o amenințare. Îi trebuiră mai multe secunde ca să-și dea seama că pînza din care era făcut semăna pînă la identitate cu fîșiile de mucoasă arborate de gărzi în loc de drapele... Întinse degetele timid, imaginîndu-și deja cele mai viclene capcane. Nu, era totuși o stofă inofensivă. Hotărî să nu mai întîrzie, se șterse rapid și părăsi cortul comun cu un sentiment vag că scăpase din ceva abominabil. Faptul în sine i se păru ridicol, așa că începu să respire pentru a alunga nodul de spaimă ce persista dureros sub stern.

Străduțele chinuite ce șerpuiau între corturi erau înțesate de trecători cu priviri goale. Peste orașul de pînză fleșcăită plutea o atmosferă de plictiseală. Nimeni n-o băga în seamă. Atentă să nu se împiedice de cablurile ancorate de sol, ajunse curînd în mijlocul unei piețe minuscule. Circa treizeci de gură-cască formaseră un cerc de curioși ca și cele ce pot fi văzute în general în jurul circarilor sau negustorilor ambulanți. Li se alătură și, făcîndu-și loc cu coatele, se strecură în primul rînd. Ceea ce văzu îi smulse o strîmbătură de greață... În sol fusese practicată o despicătură suficient de mare pentru ca un om să se poată culca în ea ca într-o cadă de baie. În rană, ale cărei margini fuseseră cusute, zăcea un tînăr din care nu mai rămăsese afară decît craniul complet ras. Tăietura începuse să se cicatrizeze vizibil, închizîndu-l în căușul umed ca într-o teacă din care nu va mai putea să iasă. Liza încercă să se retragă, dar gestul atrase atenția unei spectatoare. Femeia, cu un coc cărunt și sîni fleșcăiți, se apropie încetișor, apucînd-o de mînă.

— Expresia ta îmi spune că ești nouă, nu-i așa ? murmură pe tonul ce este folosit cînd te adresezi unui copil idiot. Nu-ți fie teamă ! Renunță la acest aer de dezgust ! Este un visător... Un inițiat ! Nu are nevoie de compătimire ! În urma unui accident, a rămas fără toate membrele. Cînd se afla însă pe masa de operație a ridicat brusc capul și i-a spus marelui Hugues Berthalem : „Fără pansamente, fără cusături, e inutil... Să se sape o groapă în carnea

animalului și să fiu imediat transportat acolo ! Simt că mă cheamă o forță, nimic din toate astea nu s-au petrecut întîmplător." I s-a îndeplinit dorința și a fost cusut în rană cu cioatele membrelor încă sîngerînde... Toți credeau că va muri... Ei bine, nu ! A doua zi declara : *„Rănile mi s-au sudat de carnea animalului,* sînt una cu el !" *Și era adevărat ! Coatele prinseseră rădăcini în pielea creaturii, transformîndu-l într-un fel de prelungire umană a hibernantului !* De atunci, sîngele celui care doarme curge în el, îl hrănește, îl ține în viață... A adoptat ciclul animalului, dormind ca el. Uneori visează. Asta se întîmplă o dată sau de două ori pe zi, iar cuvintele sale sînt profetice ! A intrat în simbioză cu marele organism ! Sîngele care irigă creierul animalului irigă și creierul său, iar visele și gîndurile vehiculate de globule capătă în capul său cuvinte omenești ! Va glăsui, iar *animalul va glăsui prin gura sa !*

Liza încercă să se depărteze, dar unghiile bătrînei i se înfipseră în carne. Somnambulul deschise gura și își încordă gîtul. Capul tuns, palid, ce răsărea din umflătura violetă a cicatricei, avea ceva înspăimîntător.

— *Sînt siamezul,* îngăimă necunoscutul cu ochii închiși, *cel-care-a-prins-rădăcină !* Ascultați-mi glasul, este cel al pămîntului care vă poartă... Nimeni să nu mai nutrească visul utopic de a pleca, căci nimeni nu va mai veni să ne caute. Am fost uitați, nici o memorie nu mai păstrează amintirea existenței noastre... De aici înainte nu vom mai avea altă patrie decît cea care trăiește sub tălpile noastre... Vom rămîne aici pînă vom muri, și copiii noștri, și copiii copiilor noștri vor trebui să venereze creatura așa cum v-o cer s-o faceți ! Niciodată nu va mai exista un altundeva !

Debitul verbal se acceleră, spuma îi invadă figura. Deschise ochii o secundă, dezvelind pupilele revulsate. Un fior trecu printre cei prezenți.

— *Sînt siamezul,* repetă pe ton de incantație, *cel-care-a-prins-rădăcină !* Ascultați ! Visele creaturii curg prin mine, sentimentele sale își împrăștie căldura prin venele mele. Inima mea poate să se oprească, dar a sa va bate pentru mine ! Nu mai mi-e teamă de moarte. La pieptul ei nu mai cunosc întunericul, în carnea sa nu mai cunosc singurătatea. Frații mei, surorile mele, ea ne iubește !

Ultima afirmație aprinse în adunare o scînteie de isterie. Bărbați și femei începură să se legene de pe un picior pe altul, clătinîndu-și capul de la dreapta la stînga, mormăind ca o litanie cuvintele Celui-care-Visează.

— *Ne iubește* — urlă din nou aceasta. Mi-o strigă corpul ei gigantic ! Su sînt ea, ea este eu !

Se iscă un vînt de nebunie. Bătrîna o cuprinse pe Liza de umeri și o sărută violent pe gură. Înainte ca tînăra să aibă timp să protesteze, buzele feminine fură înlocuite de buzele unui bărbat, în timp ce un cor în transă repeta mecanic : „Ne iubește ! Ne iubește !". Participanții se rostogoliră pe sol, îmbrățișîndu-se la întîmplare. Liza întrezări două perechi care făceau dragoste cu furie. Se prăbuși la rîndu-i în mijlocul unui nod viermuitor de brațe și picioare încurcate.

— Ascultați bătăile inimii ei ! gîfîia halucinatul din adîncul răni sale. Bate ! Bate ! toc, toc, toc... *Este un metronom gigantic care vă ritmează mișcările ! Uniți-vă, reproduceți-vă, înmulțiți-vă !* Fiii și fiicele voastre se vor naște pe o carne plină de dragoste !

Liza se zbătea să scape, dar mîini necunoscute o prinseră de glezne desfăcîndu-i picioarele la limita suportabilului. Lovi un bărbat în tîmplă, altul în burtă. Deodată în jurul ei se făcu gol. Saba sărise în grămadă, deschizîndu-și drumul cu lovituri de bîtă. O opucă pe Liza și o trase în cea mai apropiată străduță. Nimeni nu le urmărea. După o sută de metri, Liza se sprijini de stîlpul unui cort. Era plină de transpirație și acoperită de vînătăi...

— Individul ăla, bîlbîi Liza, îngropatul... E o escrocherie ?

Metisa negă din cap.

— Nu, deloc. Este chiar cusut în creatură. Cioatele s-au grefat pur și simplu în țesutul animalului, lucru greu de explicat, dar nu-i totuși nici o șarlatanie. În privința elucubrațiilor sale, îl privește !

— Ceea ce predică vine totuși în perfect acord cu teoriile lui Berthalem : am fost uitați, alungați orice nostalgie, să ne bucurăm de lumea ce ne-a fost dăruită ! Să procreăm în fericire !

— Este partea cea mai neliniștitoare a afacerii : tabletele nutritive aveau și rol de anticoncepționale ; fără ele, femeile au pierdut și unicul mijloc valabil de protecție de care dispuneau. La

început s-au abținut de la orice contact sexual, dar timpul trecea și... La un an după accident, Isi Jamin evalua la peste cincizeci numărul sarcinilor în curs ! Cincizeci de femei aproape de termen la o populație de trei sute de indivizi este enorm. Și nimeni nu este în stare să prevadă ce vor fi acești copii. Foetușii, extrem de fragili, sînt foarte sensibili la substanțele mutagene. Te poți aștepta la orice...

Liza, simțind că erau observate, răsuci capul și întîlni două sau trei priviri furișate, neliniștitoare. Se întreabă dacă nu cumva intervenția Sabei, poate prea violentă, nu deșteptase unele suspiciuni. O apucă pe metisă de mînă cu intenția de a se pierde în mulțime, dar străduțele erau acum prea goale pentru a mai oferi o protecție satisfăcătoare. În lipsă de altceva, se îndreptară spre adăpostul colectiv. La apropierea „serii", cortul se umplu de un murmur greu, de confesional, ce urca din celulele ocupate. Hotărîră să părăsească holul și să-l viziteze pe Mikofsky. Grăsanul era așezat pe pat, mestecîndu-și mustața cu un aer posac.

— Vor veni să ne ia la banchet, mormăi în loc de salut. Mărturisesc că invitația avea un aer de obligativitatea destul de neplăcut...

— Vă temeți de ceva ? se neliniști Liza.

— Cred că sîntem oficial invitați și oficios prizonieri. Berthalem nu ne va mai lăsa niciodată să coborîm. Au pus chiar aeroglisorul sub pază.

— De ce le e frică ?

— Nu știu. C-o să prevenim autoritățile, că armata o să vină să-i gonească de pe „planeta vie"... Tipii ăștia mă duc cu gîndul la pionierii îndrăgostiți de pămîntul pe care-l defrișează. Sau la o bandă de emigranți exaltați, hotărîți să-și uite vechea patrie. Este totuși cam stranie această stare de toropeală ce alternează cu crize bruște de isterie colectivă.

— O simplă manifestare a otrăvii conținută în animal, îl întrerupse Saba, un mic preludiu al viitoarei mutații...

— Zona asta este sănătoasă ! protestă Mikofsky. Perfectă pentru alimentație !

Metisa ridică din umeri. Gura cu buze groase se strînse într-o mimică de ironie acidă.

Chiar credeți, sau doar vă faceți curaj ? rosti cu dispreț.

*

* *

Festinul se desfășură sub cupola unei săli vaste, plină cu mese și scaune dispuse la întîmplare. Cîteva ghirlande de becuri multicolore împrăștiau o lumină de veghe mortuară, principala sursă de lumină fiind grătarele pe care se perpeleau bucăți mari de carne. Fumul umplu repede cortul, contribuind și el la estomparea formelor. Sticlele de alcool și de vin gros și acru, despre care se spunea că era sînge fermentat, treceau din mînă în mînă.

Vacarmul rîsetelor și țipetelor acoperea muzica zdrăngănitoare emisă de difuzoarele atîrnate de stîlpul principal. Liza rătăcea prin marea de oameni, ametită de zgomotul și de agitația frenetică. Din cînd în cînd, cîte o mînă o atingea pe sîni sau pe sex, dar rămînea atît de indiferentă încît solicitanții trebuiau să renunțe și să-și încerce norocul în altă parte... De abia intrată în cort, șarpele uman al unei farandole o despărți de însoțitorii săi. De atunci se străduia să-i regăsească, alunecînd prin bălțile de vin coagulat, lovindu-se de trupurile cufundate în cea mai feroce dintre frecări. Hugues Berthalem trona asupra dezmățului, cu gîtul țeapăn și sexul moale. Lentilele violet dădeau impresia unor ochi de insectă. Era înconjurat de bărbați îmbrăcați în salopete roșii, ce aveau figuri imobile și capetele rase. Liza se obișnuise atît de mult cu nuditatea că prezența indivizilor în ținută sîngerie îi păru insolită, chiar ridicolă. Prin aspectul lor, veșmintele aminteau de combinezoanele piloților — foarte largi — utilizate în aviație. Stofa din care erau croite (un fel de pînză buretoasă) avea totuși ceva neobișnuit. Liza era pe punctul de a face stînga-mprejur cînd realitatea o făcu să tresară violent, vărsîndu-și paharul...

Croite dintr-o pînză buretoasă !

Se întoarse. Nu mai avea nici o îndoială. Lumina flăcărilor aprindea pe echipamentul bărbaților reflexe umede : reflexe de mucoasă îmbibată cu salivă...

(va urma)

AMBROSE BIERCE

LA BĂTRÎNUL ECKERT

Philip Eckert a locuit mulți ani într-o casă veche din lemn, pătată de vremi, cam la trei mile de orășelul Marion, în Vermont. Trebuie că mai sînt în viață destule persoane care-și aduc aminte de el, nu fără simpatie, socot, și cunosc cîte ceva despre întîmplarea pe care sînt pe cale să v-o istorisesc.

„Bătrînul Eckert", cum i s-a spus întotdeauna, nu era prietenos din fire și trăia singur. De vreme ce nu fusese niciodată auzit să vorbească despre treburile sale, nimeni nu știa așadar nimic în legătură cu trecutul lui, nici despre rude, dacă avea. Fără a fi deosebit de necuviincios sau respingător în felul de-a se purta și vorbi, izbutea cum-necum să se păstreze neatins de curiozitățile impertinente, ca și de reputația proastă pe care acestea se răzbună de obicei atunci cînd sînt zădărnicite ; din cîte știu, renumele de asasin reformat sau pirat retras al D-lui Eckert nu ajunsese la nici o ureche din Marion. Își ținea zilele cultivînd o fermă mică și nu foarte rodnică.

Într-o bună zi a dispărut, iar cercetarea prelungită a vecinilor săi nu l-a scos la iveală și nici n-a aruncat vreo lumină asupra ce-urilor sau de ce-urilor lui. Nimic nu trăda vreo pregătire de plecare : toate erau așa cum le-ar fi lăsat dacă s-ar fi dus la izvor după o găleată de apă. Cîteva săptămîni, despre puțin altceva se vorbi în toată regiunea : „bătrînul Eckert" deveni o legendă a satului pentru urechile străine. Nu știu ce s-a făcut cu privire la bunurile lui — cele cuvenite și legale, fără îndoială. Casa încă mai era la locul ei, goală și vădit nepotrivită, cînd am auzit ultima oară de ea, după vreo douăzeci de ani.

Firește că a ajuns să fie considerată „bîntuită", iar poveștile obișnuite vorbeau despre lumini mișcătoare, sunete dureroase și apariții uluitoare. Într-un timp, cam la cinci ani după dispariție, aceste istorii supranaturale s-au răspîndit atît de mult, sau, datorită vreunor împrejurări doveditoare, au ajuns să pară atît de importante, încît cîțiva dintre cei mai serioși cetățeni din Marion au socotit de cuviință să cerceteze, și în acest scop au aranjat să petreacă la această acțiune erau John Holcomb, apotecar ; Wilson Merle, avocat, și Andrus C. Palmer, învățătorul de la școala publică, toți oameni de seamă și bună reputație. Aveau să se întîlnească acasă la Holcomb la opt seara în ziua fixată, mergînd apoi împreună la scena priveghiului, unde se și făcuseră din timp cîteva pregături anumite pentru comoditatea lor, o provizie de combustibil și alte asemenea, fiind iarnă.

Palmer nu a venit la întîlnire, și și după ce l-au așteptat o jumătate de oră, ceilalți au plecat fără el spre casa lui Eckert. S-au instalat în odaia principală, dinaintea unui foc învăpăiat și, fără altă lumină în afara acesteia, au așteptat să se întîmple ceva. Se înțeleseseră să vorbească pe cît de puțin cu putință : nici măcar nu-și reînnoiră schimbul de păreri privind trădarea lui Palmer, care le ocupase mințile pe drum.

Trecuse probabil o oră fără nici un incident cînd auziră (nu fără emoție, neîndoielnic) sunetul unei uși deschizîndu-se în partea din dos a casei, urmată de pași prin încăperea alăturată celei în care se aflau. Observatorii se ridicară în picioare, rămînînd însă calmi, pregătiți pentru orice s-ar fi putut întîmpla. Urmă o tăcere îndelungată — cît de lungă, nici unul nu îndrăzni mai apoi să aprecieze. Apoi ușa dintre cele două

odăi se deschise și intră un om.

Era Palmer. Avea chipul palid, ca de-o mare emoție — la fel de palid pe cît simțeau și ceilalți doi că sînt. Felul său de-a fi, deasemenea, era deosebit de distrat: nici nu le răspunse la saluturi și nici nu se uită la ei, ci merse încet prin cameră la lumina focului pe jumătate stins și, deschizînd ușa din față, ieși în întuneric.

Se pare că întîiul gînd al amîndurora fu acela că Palmer era cumplit de înspăimîntat — că ceva văzut, auzit sau închipuit în odaia din dos îi amorțise simțurile. Acționînd ca urmare a aceluiași imbold prietenesc, amîndoi fugiră după el prin ușa rămasă deschisă. Dar nici ei, nici oricine altcineva nu-l mai văzu vreodată și nici nu mai auzi de Andrus Palmer!

A doua zi dimineață mai descoperiră ceva. În timpul veghei D-lor Holcomb și Merle la „casa bîntuită" căzuse zăpadă proaspătă, adîncă de cîteva degete, peste cea veche. În această zăpadă, urmele lui Palmer de la locuința sa din sat și pînă la ușa din dos a casei Eckert se vedeau deslușit. Acolo însă se sfîrșeau: de la ușa din față nu mai pornea nimic în afara urmelor celor doi care jurau că el ieșise înaintea lor. Dispariția lui Palmer rămase la fel de completă ca și cea a „bătrînului Eckert" însuși — pe care, într-adevăr, redactorul ziarului local avea să-l acuze în chip destul de grăitor că „a ieșit și l-a tras lîngă el".

Traducere de
MIHNEA COLUMBARU

ENIGMELE TEREI

DIAVOLUL DIN TÓPSHAM

Incredibil dar adevărat.
Cele ce urmează sînt o continuare firească a povestirii anterioare dar... sînt evenimente adevărate. Acum mai bine de un secol ele au ținut cu sufletul la gură pe aparent impasibilii cetățeni britanici.

Zorii zilei de 9 februarie 1855. Se pare că primul om care a observat straniile urme a fost brutarul George Fairly din Topsham, sudul Devonului. Amprentele, ce marcau singular zăpada proaspăt așternută dar deja întărită de gerul usturător, măsurau circa 10 cm lungime și 6 cm lățime succedîndu-se într-un unic șir, una după alta, la distanțe egale de aproximativ 20 cm.

Spre ora 11, cînd ninsoarea a încetat iar știrile au început să circule, toată suflarea regiunii nu mai vorbea decît despre enigmaticele urme lăsate pe zăpadă de o creatură necunoscută. S-a constatat astfel că ele începeau de pe țărm, de la Exmouth, se îndreptau spre nord prin Raleigh și Bicton, coteau spre Woodbury traversînd Topsham-ul, apoi, peste cîmpii, înaintau spre bancurile din Exe. Dispăreau la marginea apei dar reapăreau pe bancul opus, la Powderham. 3 kilometri mai departe. Drumul se continua prin Luscombe și Dawlish. La Teignmouth, în zona bancului de la rîul Teign se făceau nevăzute fiind din nou semnalate, cîțiva kilometri mai încolo, pe malul sudic, la Newton. De aici s-au îndreptat spre Torquay apoi se pierdeau definitiv în cîmpia înzăpezită din Totnes.

Întregul traseu măsura peste 160 kilometri și a fost făcut într-o singură noapte, de fapt, doar în cîteva ore pentru că ninsoarea nu avusese totuși timp să le șteargă. Surprindea în primul rînd nu atît aspectul amprentelor ci mai ales faptul că nici un obstacol nu le modificase sensibil cadența și forma. Dacă pe traiectorie exista un zid, urmele se opreau la baza acestuia, reapăreau pe coama sa (indiferent de înălțimea peretelui) și puteau fi din nou apoi observate pe sol. Dacă în locul zidului era o căpiță, un șopron sau o clădire, ele *dispăreau* acolo unde începea obstacolul și se *materializau* de partea cealaltă, chiar la baza sa, ca și cum ar fi trecut *prin* el. Într-un sat, *creatura* pare să fi parcurs un canal deoarece urmele sale erau vizibile la ambele capete ale acestuia. În apropiere de Dawlish ele dispăreau într-o văgăună acoperită de tufișuri dese. Crezînd că au dat de bîrlogul *animalului* localnicii, care porniseră o adevărată vînătoare, au asmuțit cîinii. După un prim asalt vijelios, aceștia au țîșnit însă afară din tufișuri schelălăind jalnic.

Printre oamenii din regiune, majoritatea țărani superstițioși, s-a răspîndit cu iuțeală zvonul că străinul vizitator nu era altul decît însuși... Diavolul. Preoții încercau să calmeze spiritele susținînd că amprentele erau lăsate de... pisici. Argumentul venea în flagrantă contradicție cu descrierile martorilor oculari lucru ce avu drept efect intensificarea panicii. Cîțiva cetățeni mai curajoși, înarmați cu furci, bîte, topoare și puști au pornit totuși în urmărirea Necuratului. Fără succes. Dar vîlva stîrnită a fost atît de mare încît prestigiosul cotidian *The Times* a trimis un reporter la fața locului. El a încercat să descrie cît mai precis cele văzute: „Urmele păreau mai degrabă ale unei creaturi bipede decît patrupede. Pașii măsurau în general opt inci (aprox. 20 cm) și se înșirau unul lîngă altul. Amprentele semănau mult cu cele lăsate de copita măgarului iar lățimea lor varia între un inch și jumătate pînă la (uneori) doi inch și jumătate (4—6 cm). Unele erau despicate dar la marea majoritate mulajul avea desenul continuu și, deoarece zăpada din centru rămăsese întreagă păstrînd doar conturul exterior, este de presupus că acesta trebuie să fi fost concav."

Ipotezele privind *cauza* care a provocat enigmaticele urme au trecut prin toate speciile de animale și păsări autohtone sau nu (vulpi, șoareci... canguri, lebede, albatroși, etc.) pînă la... dîra lăsată de frînghia ce ar fi atîrnat dintr-un balon și, bineînțeles, Diavolul. Analizate cu atenție de cercetătorii de la British Museum și Zoological Society, toate s-au dovedit însă nefondate, uneori chiar ridicole. Ba mai mult. Unul dintre investigatori declara, oficializînd parcă neputința soluționării enigmei, următoarele: „Nici un animal cunoscut n-ar fi putut parcurge într-o singură noapte întregul traseu ce includea și un estuar lat de 2 mile (aprox. 3 km). Nici un animal cunoscut nu se deplasează lăsînd o dîră unică de urme de pași (...) păsările nu puteau lăsa acest gen de amprente deoarece nici un picior de pasăre n-are forma unei copite."

Totuși, un remarcabil naturalist al vremii, profesorul Richard Owen, susținea că urmele puteau fi produse de un bursuc. Savantul recunoștea însă că bursucul respectiv n-ar fi avut în nici un caz cum să parcurgă cei 160 km într-o singură noapte, cu atît mai puțin un estuar, și nici să urce pe ziduri înalte de cîțiva metri.

Un alt cercetător a observat că amprentele erau atît de clar imprimate încît păreau făcute cu ajutorul unui fier foarte încins.

Articolele și controversa științifică prezentate în *The Times* n-au lămurit misterul dar au avut o urmare neașteptată. În luna martie, *Illustrated London News* a primit o scrisoare de la un cititor german din

Heidleberg care afirma că dire asemănătoare pot fi văzute *în fiecare an* în nisipul și zăpada așternute pe un deal de la granița cu Polonia. Din păcate amănuntele oferite se opreau aici. Deși au trecut peste 150 de ani de atunci, enigma a persistat, rezistînd tuturor încercărilor de soluționare.

Dacă la jumătatea secolului trecut amprentele au constituit pentru unii, dovada palpabilă a existenței *Necuratului*, în zilele noastre ele ar fi repede atribuite extratereștrilor.

Diavolul, nimfele, spiridușii, etc. sînt personaje ce aparțin mitologiei care vin nu din spațiul cosmic ci de *dincolo*, dintr-o lume paralelă cu a noastră. Pînă nu de mult domeniu exclusiv al legendei, fantasticului sau imaginației înfierbîntate, universurile paralele au intrat în atenția oamenilor de știință care analizează cu multă seriozitate posibilitatea existenței lor.

În ceea ce privește extratereștrii, fenomenul O.Z.N. a căpătat o notorietate poate nu tocmai dorită. Situația nu a împiedicat totuși savanți de prestigiu să susțină necesitatea legică a dezvoltării vieții și inteligenței și pe alte planete în afara Pămîntului.

Ce dovezi pot fi aduse în favoarea universurilor paralele și a extratereștrilor și în ce măsură acestea sînt credibile? Dacă există, cum arată ființele care le populează? Cît de evoluate sînt ele? Și, bine înțeles, care sînt mijloacele de care dispun pentru a traversa distanțe cosmice sau a transcede lumi pentru a lăsa enigmatice amprente pe zăpada sau solul Terrei, și eventual, a ne influența evoluția?

SORIN ȘTEFĂNESCU

INFO

MELLONTA IV

CONCURS DE NUVELE ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

Editura *Antarès* împreună cu *Bibliothèque de l'Espace Culturel Albert-Camus* din localitatea La Valette, Var, organizează, cu sprijinul autorităților municipale, un concurs internațional de nuvele științifico-fantastice.

Se atribue premii totalizînd :
10.000 Franci
Ele vor fi distribuite astfel :
premiul 1 : 3.000 F
premiul 2 : 2.500 F

premiul 3 : 1.500 F
premiul 4 : 1.500 F
premiul 5 : 1.500 F

Aceste sume reprezintă drepturile de autor pentru publicarea într-o antologie editată în mod special. Durata exclusivității este de 1 (un) an de la momentul apariției.

- Concursul se adresează tuturor celor care pot trimite textul (textele) lor în limba franceză, *indiferent* de naționalitatea autorului.
- Subiectul este la libera alegere.
- Lucrarea trebuie să prezinte un caracter științifico-fantastic evident. Vor fi excluse din concurs toate materialele care aparțin doar prozei Fantastice sau/și care nu folosesc drept pretext științificul-fantastic.
- Lungimea textului trebuie să fie cuprinsă între min. 25.000 și max. 100.000 de semne și blancuri.
- Textele vor fi dactilografiate la două rînduri, pe o singură față a paginilor. Pe prima pagină stînga sus va fi trecut lizibil numele și adresa autorului sau autorilor.
- Textele trimise la concurs nu se înapoiază.
- Fiecare nuvelă trebuie să fie *inedită* (originală) și să nu fi fost publicată sau propusă la un alt concurs sau editor.
- Se admit max. 3 (trei) texte pentru fiecare autor sau echipă de autori.
- Indiferent de numărul textelor materialul va fi însoțit de 5 timbre de 2F30 sau 3 tichete-răspuns internațional.
- Data limită (data poștei la expediție) este 1 septembrie 1990.
- Materialul se va trimite pe adresa :
  Jean-Pierre Moumon
  La Magali, Chemin Calabro
  83160 La Valette, Franța.
- Participarea la concurs implică acceptarea în totalitate a regulamentului prezentat mai sus.

Isabelle LAN
Directrice de l'Espace Culturel Albert-Camus
Jean-Pierre MOUMON
Directeur des Editions Antarès

Tiparul executat la „I. P. 13 Decembrie 1918"

grafica:
VALENTIN TĂNASE

SERGE BRUSSOLO:

Ambulance cannibale non identifiee	1985
Le rire du lance — flammes	1985
Rempart des naufrageurs	1985
Abattoir — opera	1985
Naufrage sur une chaise electrique	1986
Enfer vertical en approche rapide	1986
Ira Melanox, la colere des tenebres	1986
Danger, parking mine!	1986
Catacombes	1986

Lei 10